

Bábeli egyesülések és projektek

A Bábel tornyáról szóló elbeszélés arra ad magyarázatot, hogy hogyan széledt el szerte a világon az emberiség és hogyan keletkeztek a különböző nyelvek. Eközben azonban több nevezetes történeti esemény bontakozik ki előttünk. Az özönvíz után vagyunk, olvasunk az előző fejezetben arról, hogy Noé nemzetsége, megszorodik és elindulnak Keletről, majd a folyók mentén letelepedtek és kultúrát teremtettek, a Tigris és Eufrátesz alsó folyása mellett Sineár földjén. Mivel ezen a sík területen kő nem volt, ezért az építkezéshez szükséges építőanyagot az égetett téglá felállításával oldották meg. Téglát vetettek és égettek, amelyeket habarccsal rögzítettek egymáshoz. A habarcs tulajdonképpen szurok volt, mert ez állt rendelkezésre. A civilizáció határozott jelei voltak ezek. Ezt a történetet olvasva a nomád kultúrából egy magasabb kultúrába való átmenet tanúi vagyunk. Egy olyan kultúrának a kibontakozását látjuk, ahol az emberek már nem egyszerűen csak sátrakat állítanak fel, hanem már letelepednek, házakat építenek. A történetben két cselekedet fonódik össze: egy városnak és egy toronynak az építése, közülük nevezetesebb szerepe az utóbbinak van.

„Bábel tornya a mezopotámiai városok teraszos, ún. zikkurat-templomainak a típusa, amelyekről bebizonyosodott, hogy mesterséges hegyeknek szánták építőik. A régi emberek az istenek lakóhelyeiül egyes „égig érő” szent hegyeket tartottak és a hegyekből a sík vidékre vándorló sumérok amolyan Olimposz-pótléknak szánták óriási teraszos templomaikat. A legnagyobb ezek közül éppen Bábel városában állt (kb. 90×90 m alapterületű és ugyanolyan magasságú volt) úgy hívták, hogy Etemenanki = 'Az ég és föld fundamentumának a háza', Maga a Bábel név pedig azt jelenti, hogy 'az istenek kapuja'. Az eget a földdel összekötő hely, az istenekhez vezető út és kapu volt hát ez a lépcsőzetes templom, a Bábel tornya.”

A „hegyet teremtő” ember a földet az éggel akarja összekapcsolni. Közvetlen utat akart magának oda biztosítani.

A történet negatívan állítja elénk az itt szereplő emberek város- és torony építő magatartását. „Szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén” - mondják a torony építők. Együtt erősebbek vagyunk! Egységben az erő! Maradjon utánunk valami ebben a világban! Gyertek közösen alkossunk, építsünk közösen közösséget, várost.

Az emberek nem akartak szétterjeszkedni a földön, ami pedig teremtésbeli kiváltságuk és rendeltetésük volt. Az együtt maradás ugyan jelenthet erőt, de jelenthet ugyanolyan kísértést is, mint a hírnevessé válás kívánsága. Ez még a tetteiknek csak a kezdete – mondja Isten –, mi mindent fognak még elkövetni?! Ez a kérdés kíséri napjainkig is az ember általi nagy felfedezéseket: mire fogják felhasználni, jóra, vagy rosszra?

Itt Bábelben Isten beleavatkozott a kétes értékű hírnévre törő emberek vállalkozásába. Összeavarta beszédüket, a toronyépítés abbamaradt, a különféle nyelvű népcsoportok pedig szétszéledtek a világon.

Kicsit ironikus, hogy Isten „leszáll” a mennyei magasságból, hogy megnézze, mit csinálnak itt lent az emberek. A mennyből az a 90 m magasságú torony csak egy kis pont volt. Isten nem azért szállt le, mert attól félt, hogy az emberek konkurálni akarnak vele, ő azért szállt le, hogy rendet teremtsen, hogy összekeverje a nyelvüket és szétszélessze őket a Föld minden

részére. Ugyanis a teremtsénel Ádámnak és Évának adott egyik parancsát az ember nem akarja teljesíteni. Ezt a parancsot megismétli majd Noénak és családjának is, amikor a vízözön végén kiszálltak a bárkából. Mi volt ez a parancs? „Sokasodjatok és szaporodjatok, töltsétek be a földet”. Nem tudunk olyan nagyot és magasat építeni, hogy Istennek ne kelljen „leszállnia”, ha meg akarja nézni. Parányi és jelentéktelen Istenhez képest minden emberi teljesítmény.

A parancs első részét végül is teljesítették, mert szaporodtak létszámban, azonban a második részét a parancsnak nem teljesítették, nem akartak szétterjeszkedni a Földön.

Bábel tornyának építése kreatív emberi szándékból indult. Az ember megtanult téglát vetni. Megtanulta, hogyan lehet valamit létrehozni, teremteni. Az agyagot megformálni, kiégetni, és valamit építeni. A világ történelme is így indult: az Isten megformálta az agyagot, és emberi testet alkotott. Felfedezte az ember is, hogy alkotni jó. Minden emberben van kreativitás, ha megtalálja azt, ami által megvalósíthatja magát. Emberre jellemző tulajdonság, hogy amikor feléled benne ez a kreativitás, az építő szándék, még hozzá se fogott a mű elkészítéséhez, már el is dönti: ne kicsit építsek, hanem olyat, ami által nevet is szerezhetek magamnak.

Ha a Bábel tornya építőinek az volt a jelszava, hogy „szerezzünk nevet magunknak”, akkor a mai embernek még inkább ez a jelszava. Mi is nevet akarunk szerezni magunknak! Bármilyen megvilágításban is nézzük a bábéli összefogást, rendkívül tanulságos számunkra. Azt üzeni ez a történet a mai embernek, hogy mivel sokan építjük önmagunkat önmegvalósítás céljából, ezért nem építjük egymást. Ezért nem erősek a közösségeink és ezért áll gyenge lábakon a családok többsége is.

Ha az emberiség történetén végig nézünk, azt fedezhetjük fel, hogy az emberekben mindig erős hajlam volt a szövetkezésre vagy az összefogásra. Az ember a legtöbb esetben ezen az úton törekszik nagy céljai megvalósítására. Akár emberbaráti törekvés, akár vallás vagy politika körébe tartozik valami, nem történhet meg az emberek szabályszerűen megszervezett egyesülése nélkül. Ha a jelenlegi világunkban körülnézünk, azt látjuk, hogy tele van egyesületekkel. Felsorolni sem tudnánk őket, de nem is lenne érdemes, mivel a számuk olyan nagy, „mint az emberi szív szándékai” (megj.: bűnös szándékai). Sineárban létrejött emberi egyesülés célja az emberi érdek előmozdítása volt. A mi „művelt” XXI. századunknak is ugyanez a cél köti le minden figyelmét. Azt is megállapíthatjuk, hogy a világtörténelem folyamán az emberi egység, egyesülések, közösségek üzenetei szép lassan, folyamatosan hiteltelenek lettek és sok-sok emberi törekvés megbukott. Ahogy megbukott a Bábel tornya projekt, úgy buktak meg birodalmak, eszmék, amelyek nagysága, eredményei már nem több, mint múlt és kudarc.

Ironikusan arra gondoltam, hogyha a bábéli toronyépítés napjainkban valósulna meg, akkor a tornyot építő embereknek hatalmas elismerésben lenne részük. Gondoljuk csak el! Róluk írna a sajtó, példaképként hirdetné őket a televízió, az interneten is bemutatnák őket, mint világszenzációt. Talán még állami kitüntetést is kapnának így augusztus 20-án! A médiának mekkora sikertörténet lenne! - Ezt viccnek szántam, de sajnos nem áll messze a valóságtól!

Aztán az is elgondolkodtatott, hogy milyen sok energiát fektetünk bele különböző tevékenységekbe, amelyekről később kiderül, hogy értelmetlen dolog volt. Sikertelenségünknek okát ilyenkor úgy nevezzük, hogy zsákutca, tévedés, bűn, hiba, kudarc.

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Pedig a Szentírás arra tanít meg bennünket, hogy ami az ember szemében erény és érték, az Isten szemében értéktelen. Ez azonban sokszor feledésbe merül az alkotás közben, még a hívő emberek körében is. Sajnos az Isten értékrendje és az ember értékrendje az idők folyamán eltávolodott egymástól. Napjainkban pedig ezt egyre inkább tapasztaljuk.

Ami értékes, szép, maradandó nem ezen a Földön születik. „Ne tévelyegjetelek, szeretett testvéreim: minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.” – írja Jakab apostol. (Jak 1, 16-17). Mi ezzel szemben azt hisszük, hogy bűnben élve tudunk maradandót alkotni. Nem törődünk azzal, hogy Istennek van neve és tekintélye. Sőt, Isten nevéhez képest az embernek nincs is neve. Istennel szemben több mint szemtelenség az, az életszemlélet, felfogás, amit napjainkban a különböző, nem csak európai országok vezetői és őket követő emberek képviselnek. Elfelejtődött, hogy tetteinket Isten majd számonkéri valamennyiunktől. Mert Isten lejön megnézni azt, amit építettünk! A saját kezünkkel, a saját ötleteinkkel! A saját környezetünk, családunk, gyülekezetünk összefogásával mihez adtuk a nevünket!

Mi által akartunk magunknak nevet szerezni! Ne csodálkozzunk, ha nincs áldás két kezünk munkáján, szívünk szándékán, ha a magunk dicsőségét keressük! „Keressétek először Isten országát és minden más megadatik nektek!” (Mt 6,33)

Említettem, hogy ha az emberiség történetén végig nézünk, azt fedezhetjük fel, hogy az emberekben mindig erős hajlam volt a szövetkezésre vagy az összefogásra. Ez nem lenne probléma akkor, ha közben Isten segítségét is kérnék munkájukhoz.

Tegnap nemzeti ünnepünkön István királyra emlékeztünk. István államalapítása az egység példája. A maga idejében megtalálta és megteremtette azt az egységet, azt az egyensúlyt, amire ma is vágyakozunk. Első királyunk idején az önállóság, a nagyhatalmak melletti elköteleződés, illetve a nemzeti állam és a szuverenitás volt a fő kérdés. Azért tudta megvalósítani mindezeket, mert elköteleződött az Isten országa mellett. Fia, Imre herceg számára írt Intelmekben amellet érvel, hogy „a királynak keresztyénnek kell lennie”.

Bábel az ember Isten ellenes törekvéseinek a jelképe. A bábeli zűrzavar most is itt van a világunkban, hiszen Istent minden területről szeretnék kiszorítani. Egyet azonban elfelejtene az emberek, hogy Isten nélkül nem lehet felépíteni a Bábel tornyát. István király ezt megértette és erős lábakon álló államot alapított Isten dicsőségére.

Azok a társadalmak, amelyek Istent kirekesztették, olyanok, mint a fák törzs nélkül. Hatalmas lombkoronát akarnak létrehozni: jól működő gazdaságot, társadalmat, erkölcsöt, etikát. Azonban ez a nagy lombkorona törzs nélkül elpusztul. Ma Európában sokkal többet foglalkoznak a gazdasági növekedéssel, a fogyasztással, a rossz értelemben vett szabadelvűséggel, liberalizmussal, és annak erőltetésével, mint Istennel. Igen, de miközben elfelejtettük Istent, elvesztettük vele a kapcsolatot. Vissza kell találnunk hozzá és keresztyén gyökereinkhez, mert különben nem fogunk tudni jó döntéseket hozni. Vállalkozásaink nélküle, kudarcba fognak fulladni. A probléma megoldása egy szó: MEGTÉRÉS. Megtérés a Fiúhoz, akit az Atya azért küldött el, hogy megismerjük, és hittel fogadjuk szívünkbe Megváltónként.

A szívem mélyén az fogalmazódott meg bennem gondolataim lezárásául: bárcsak egyre többen, egyre több szépséget és értéket látnának meg a Szentlélek által az egyszülött Fiúban Jézus Krisztusban, teljesen elszakadva a babiloni szellemtől és alapelvektől. Ugyanis ennek a halálba rohanó világnak egyedül erre van/lenne szüksége! Ámen.